

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Krisehjælp til arbejdsløse.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 1837; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 2639).

Udvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Ordføreren (J. P. Nielsen): Jeg anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, det har faaet i det høje Landsting.

Kragh: Jeg kan ikke undlade, i det Øjeblik dette Forslag staar foran sin endelige Vedtagelse, at fremsætte nogle faa Bemærkninger, thi dette Forslag har jo haft den mærkelige Skæbne at ligge til Behandling her paa Rigsdagen i 3 $\frac{1}{2}$ Maaned. Først efter saa lang Tids Forløb er det blevet muligt at faa de Partier, som i dette høje Ting repræsenterer Flertallet, og den højtærede Minister i Tale. Gennem disse Maaneder, hvori Forslaget har henligget, har der jo, saaledes som det er hævdet af den højtærede Minister, og formentlig med Rette, været overordentlig vanskelige Tider for det Tusindtal af arbejdsløse, der havde opbrugt baade deres vedtægtsmæssige og deres fortsatte Hjælp, og som det var en af Forslagets Hensigter at komme til Hjælp.

Vi fra vor Side har hævdet under Behandlingen her i Tinget før Oversendelsen til Landstinget, at det vilde være af overordentlig stor Betydning, at man ikke nu, i Lighed med, hvad der skete i 1917, forlod det forsikringsmæssige Grundlag, hvorpaa Arbejdsløshedshjælpen hviler, og gik over til at basere den, helt eller delvis, paa et nyt Grundlag. Men for nogen Tilslutning til den Betragtning gav den højtærede Ministers Forslag i dets oprindelige Form ikke Udtryk, og dette fandtes heller ikke i den Form, Forslaget efter Initiativ fra det radikale Venstre fik, da Sagen efter 2 Maaneders Forløb blev færdigbehandlet i dette høje Ting. Man krævede den Gang udelukkende Udvidelse af den

fortsatte Hjælp, og det var netop dette, der efter vor Opfattelse vilde have ført ud i en Rystelse af det forsikringsmæssige Grundlag, ved hvilken vi maatte nære overordentlig stor Betænkelighed. Men for disse vore Betragtninger fandtes der den Gang ingen Lydhørhed i dette høje Ting. Sagen oversendtes da til Landstinget, hvor naturligvis fra vore Meningsfællers Side de samme Betragtninger kom frem, og først nu blev det muligt at komme i en Realitetsforhandling paa dette Grundlag med de Partier, der i det høje Folketing repræsenterer Flertallet.

Vi staar nu, som sagt, ved Afslutningen af denne Sags Behandling, og om dette Forslag, om hvilket Folketingsudvalget nys har udtalt sig i en Erklæring, vil jeg gerne, idet jeg jo har fulgt Sagens Gang i Landstinget saa nøje, som det har været mig muligt, sige, at det kunde man have faaet gennemført for ca. 3 Uger siden. Men man krævede ogsaa den Gang en tilsvarende Udvidelse af den fortsatte Hjælp, som der her gives Adgang til at give af den vedtægtsmæssige, og ogsaa dette kunde man have opnaaet, hvis man vilde være gaaet ind paa de Vilkaar, som derfor stilledes med Hensyn til Indskrænkning af Ministerens Adgang til at disponere over Størrelsen af den fortsatte Hjælp. Naar det derfor — og det er det, der giver mig Anledning til at fremsætte disse Udtalelser — i Dag i det ærede Socialdemokratis Hovedorgan siges, at Ansvar for hele denne Sags Forhaling paahviler Landstinget, at Sagen der har henligget i to Maaneder, saa maa jeg sige, at denne Artikel, som jo naturligvis har agitatoriske Formaal, har intet som helst med Virkeligheden at gøre. Hverken har Sagen henligget i det høje Landsting saa længe, ej heller er det mine Meningsfællers Skyld, at Behandlingen af dette Forslag der ikke for længst er blevet tilendebragt. Jeg vil endvidere gerne sige, at naar nu den højtærede Minister faar dette Forslag som Lov at arbejde med, haaber jeg, det skal kunne lette Vanskelighederne og Byrden for et betydeligt Tal af de saa haardt trængte arbejdsløse, som vi i denne Forbindelse har beskæftiget os med. Men det er ganske vist ikke muligt i dette Forslag at